

til de arbejdsløse. Der er Spørgsmaal om Tilskud til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, men det er dog et meget stort Spørgsmaal, om Tilskuddet er saa nødvendigt som Tilskuddet til Brød til de arbejdsløse. Arbejdsløsheden fremkommer af samfundsmæssige Aarsager, men Aarsagen til, at Sparekassen er kommen i Fortræd, er en rent individuel, nemlig den, at der er en Person, der har snydt og narret Sparerne for deres Penge, og af den Grund træder Staten til, der er skam ingen, der træder til, hvis der sker noget lignende i det private Liv. Jeg kan ikke begribe, at Aarsagen her skal være større, eller for at vende det om, at Aarsagen skal være mindre, naar der er Tale om Penge til de arbejdsløse. Den højtærede Minister talte forleden om denne Sag og paaviste, med hvilken Iver de sjællandske Bønder tog sig af den. Ja, det forstaar jeg saa udmærket godt. Han paapegede, at de havde tegnet Garantier. Det er rigtigt nok, og der er ogsaa en vis Fare ved at tegne Garantier, det har jo vist sig her, men det er dog ikke direkte Penge, de skulle af med. Men Arbejderne have ikke nøjedes med at tegne Garantier, de have ydet direkte Ofre selv, saaledes at der her i Landet i et Aar er ydet op imod 2 Mill. Kr. af Arbejdernes egne Penge til de arbejdsløse. Det betyder lidt mere solidt end disse Garantier, der ere tegnede af de sjællandske Bønder, Garantier, som dog, naar alt gaar, som det skal, ikke blive effektive.

Den højtærede Minister mente, at der vilde komme Processer i Tusindvis, hvis Bondestandens Sparekasse ikke blev opretholdt. Det er meget muligt, at det vilde gaa saaledes, Sagførerne kende jo ikke til Pardon. Men hvad vil der ske her? Den højtærede Minister paapegede, at Halvdelen af Den sjællandske Bondestands Sparekasses Kapital, omtrent 18 Mill. Kr., er tabt. Men hvad er der gaaet tabt her for Arbejderne? Jeg har paapeget, at der er omtrent 40,000 arbejdsløse, og mange af dem have gaaet ledige i over et halvt Aar. Lad os antage, at de tjene 500 Kr. pr. Mand i et halvt Aar — det er det gennemsnitlige, der er mange, der have mere, men nogle have mindre —, det giver ikke 18, men 20 Mill. Kr., som disse

Folk have tabt i et halvt Aar. Se, disse Forhold, at Arbejderne tabe saa meget i Indtægt, med andre Ord, at de maa suge paa Labben eller laane, eller hvad de ellers kunne gøre for at eksistere, eller hænge sig eller blive sindssyge, kort sagt: Sagen faar en Udgang — det, der der sker, er vel ikke mindre betydende, end det, der sker for Folk, der have skudt Penge ind i Sparekassen? Det kan jeg i hvert Fald ikke se, og jeg vilde kun ønske, man fra de Herrers Side, som have faaet Indbydelse til at overvære de arbejdsløses Møder, havde fulgt denne Indbydelse.

Der er to Gange holdt Møder her i København, medens vi have behandlet Sagen her i Folketinget. I Lørdags var der saaledes 5 Møder paa forskellige Steder her i Byen, og man havde indbudt Medlemmer af Udvalget og, saa vidt jeg ved, ogsaa Medlemmer af Landstinget til at overvære Møderne. Der var mig bekendt ingen af de ærede Medlemmer til Stede ved disse Møder, og jeg maa sige, at jeg finder det forunderligt, at man ikke har efterkommet Indbydelsen. Det er dog saa, at naar Landets Borgere kalde i vigtige almene Øjemed, pleje Rigsdagsmændene at være villige til at komme for at høre, hvad de have at klage over. Naar man fra Landbrugets Side for Eksempel for nyligovre paa Fyn kaldte Repræsentanter for Rigsdagen til for at høre, hvad Landbruget havde at fortælle, var man meget villig til at komme til Stede; og det finder jeg er i sin Orden. Naar almene Forhold komme under Diskussion, bør de offentlige Repræsentanter selvfølgelig altid møde for at høre, hvad der tales om, og se Sagen fra første Haand. Men hvorfor har man da ganske ignoreret Indbydelsen i dette Tilfælde og set bort fra, at der her i København i dette Øjeblik er — jeg tør ikke nævne et ganske bestemt Tal — i hvert Fald af organiserede Arbejdere henvend 14,000 arbejdsløse, som samles til Møde for at diskutere et Spørgsmaal, der netop i Form af et Lovforslag ligger paa Rigsdagens Bord i dette Øjeblik. Hvorfor ikke møde der? Det kan dog ikke nytte at stikke Hovedet i Busken og lade, som om der ikke er noget paa Færde. Der er noget paa Færde, det gør jeg opmærksom paa.